

Коханка

Олександр Корсун

И эта чудесная дева – не тайна:
Я высказать душу готов...
Гребенка

Буває зо мною – наприндюсь мов сич,
І люльку забуду, і люлька погасне;
Ще високо сонце – мерещиться ніч,
На думці ж і небо, і сонечко ясне...
Під небом тим діда, і брата свого,
І добрую неньу, і рідного батьку
Колись я покинув; ще мало й того:
Покинув там гарну дівчину-коханку.
Мов небо очиці у неї; мов яр
Зелена плахта, зелена юпка;
Покрімкою, начебто сизая сталь,
Попідперезалась коханочка-любка;
Волосся ж то... Боже мій! – що за коса!
Та пишна, та гарна – мов золото сяє;
Чистесенький голос, мов тая сльоза, –
І сльози, мов річки, течуть, як співає.
Та хто ж ся коханка? – Деревня вона
Антипівка: там-то колись я родився!
Лети лиш до неї з України луна,
І татові, й нені, і їй поклонися.
Блакитні очиці коханки – отсе ж
Блакитне антипівське небо так сяє;
Покрімка, що підперезалася, – се ж
Бірюча в леваді собі протікає;
Мов плахта, мов юпка – зелена трава,
Квітками, мов гильце, розубрана хвацько;
Мов тая коса у коханки – бува
Там жита, пшениці і проса багацько;
Як мати голосить на труннях хлоп'ят,
Як тяжко та важко каліка співає,
Так в мене на думці тим часом буває,

Як здумаю рідну співанку співать...

1841 р.